

brat *frančišek* 1

»Še najbolj pa je človek
Božja podoba zaradi svoje
odnosnosti, saj bolj kot vsa
druga bitja vstopa v odnose
med človeškimi osebami in v
odnose z Božjimi osebami, in
to zavestno in odgovorno.«

- SVETA TROJICA
- Duhovne vaje OFS
- Duh Assisija in podaj mi roko
- ZAKAJ ROMANJE V SVETO DEŽELO?

Urednikova beseda

4 Frančiškova duhovnost

Sveta Trojica, naš vir in zgled za odnose

6 Naša evangelizacija

Sveta Trojica – izvor in zgled odnosov
Sveta Elizabeta presvete Trojice

10 Členimo Vodilo

Člen 23 - sprejem novih bratov in sester
ter zaobljuba OFS

11 Frančiškov svetni red

Zahvala videmskemu KB
Charles Gounod - francoski skladatelj

14 Iz naših družin

Duh Assisija in podaj mi roko
Frančiškov duh v Svetem Križu
Pri Kraljici miru na Kureščku

26 Iz Frančiškovih logov (revij)

Frančiškov prijatelj
Med nami

27 Mladi Frančišku

Misijonarka v pretežno muslimanski deželi

34 Pravičnost in mir

Molitev

35 Korenine in sadovi

Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (51-52)

40 Sveta dežela

Zakaj romanje v Sveto deželo?
Cvetna nedelja v Jeruzalemu
Romanje v Pariz in pet francoskih svetnikov

46 Razvedrilo

Šopki, ki ne ovenijo – posušeno cvetje
Nagradna zlogovna izpolnjevanke**Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.**
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbzf/revija_BF**Izdajatelj:**
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbzf/**Za založbo:**
Miran Špelič OFM**Člani uredniškega odbora:**
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto: revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Fani Pečar OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)**Logotip rubrik:**
Aleš Porenta**Fotografije:**Na naslovnici Sveta Elizabeta presvete Trojice,
Internet, arhiv revije BF**Oblikovanje in priprava:**
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek**Tisk:** ABO Grafika d.o.o., Ljubljana**Naklada:** 2.200**Naslov uredništva:**
Ul. škofa Maksimilijana Držičnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.siRokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.**Prispevke nakazujte na:**
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana**TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;**
sklic na 00 700-20.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Vstopili smo v novo leto, jaslice nas spominjajo na božično praznovanje, vreme pa nekako ne najde pravega koledarja. Pa pustimo vreme ob strani, saj je važno, da nas v življenju ne greje samo sonce, ampak tudi topli medsebojni odnosi, mraz pa naj ne veje iz družinskega zavetja, ampak naj brije po pokrajini.

V letošnjem letu bomo v reviji Brat Frančišek razmišljali o odnosih. V prvi številki se bomo dotaknili odnosov v Sveti Trojici. Vabim k branju razmišljanja o Sveti Trojici, ki ga je pripravil br. Miran Špelič OFM, velik poznavalec cerkvenih očetov in predavatelj na Teološki fakulteti.

V rubriki *Naša evangelizacija* boste našli OFS katehezo o izvoru in zgledu odnosov v Sveti Trojici, predstavljena pa je tudi karmeličanka sv. Elizabeta presvete Trojice, ki si zaradi ljubezni do Boga zase ni mogla predstavljati drugačnega življenja kakor v popolni posvetitvi Sveti Trojici.

Rubrika *Členimo vodilo* nam prinaša razmišljanje Mojce Špende OFS o 23 členu.

Da boste mogli rasti v dobrem odnosu do Boga, je potrebno delati na sebi. V pomoč so tudi redne letne duhovne vaje, ki bodo konec februarja pod vodstvom br. Primoža Kovača OFM Cap potekale v Vipavskem Križu.

Tudi lepi spomini pripomorejo h gradnji medsebojnih odnosov, v rubriki *Iz naših družin* si zato lahko ogledate nekaj utrinkov s srečanja Duha Assisija,

ki je bilo konec oktobra na Brezjah, pokukate pa lahko tudi v Vipavski Križ in na Kurešček.

V odnosu do drugih narodov in verstev so gotovo najbolj na mestu besede misijonarjev, ki se vsakodnevno srečujejo z njimi. Preberite prispevek s. Mojce Korošec FMM, ki deluje v Egiptu.

V *svetodeželski* rubriki nam zastavljajo vprašanje, Zakaj romati v Sveto deželo? Poglejte!

Bralke se boste verjetno strinjale, da je za gradnjo odnosa pomemben element tudi šopek rož. V zimskem času je priljubljeno tudi posušeno cvetje – več o tem pa v *Razvedrilu* pri *Pozabljenih spretnostih*.

Želim vam vse dobro v novem letu!
br. Janez Papa

Sveta Trojica, naš vir in zgled za odnose

Če prej ne, smo pri krstu prvič slišali za Sveto Trojico: Očeta, Sina in Svetega Duha. Slišali že, razumeli pa večinoma bore malo. Potem nas je ta Trojica spremljala pri vsakem križku, slednjič smo se znali že sami pokrižati; potem pa smo to počeli pri vsaki maši in vsaki molitvi. Nad nas se je klicala Sveta Trojica v blagoslov, slišali smo o njej pri verouku, vsi veliki teologi pa so se je vsaj dotaknili v svojih razpravah, ko so poglobljali tisti drobec skrivnosti, ki nam je vendarle dostopen.

V prvih treh stoletjih se je govor o Trojici slišal zlasti pri krščevanju, saj se je novi vernik moral trikrat potopiti v krstno vodo, vsakič za eno od oseb Trojice, in vsakič je izpovedal vero v eno od oseb. Ta veroizpoved, imenovana tudi krstni simbol, se je počasi iz treh kratkih stavkov razvila v tri sklope, kakor so se pač kje zastavljala vprašanja in kakor se je kje razvijala kateheza o treh osebah in kakor so kje krivoverske razlage ogrožale pravi nauk. Šele ko je po letu 313 krščanstvu zasvitala svoboda, so nastopili veliki problemi.

Aleksandrijski duhovnik Arij je namreč začel razlagati Trojico na preveč poenostavljen način, in sicer tako, da je v božanstvu vzpostavil stopnje. Samo Oče naj bi bil pravi Bog od vekomaj, Sin naj bi nastal kasneje in naj bi bil manjši in podrejen v svojem božanstvu, do Svetega Duha pa še ni niti prišel, pač pa so to storili njegovi nasledniki. Cerkev ni odlašala z odgovorom: v četrtem stoletju sta se s to problematiko ukvarjala dva vesoljna koncila, prva dva, eden v Niceji (325) in eden v Carigradu (381), ob njiju pa še cela vrsta sinod, med njimi tudi oglejska (381).

Sad tega dogajanja je nicejsko-carigrajska veroizpoved, ki je v enega od obstoječih krstnih simbolov vnesla nekaj novih izrazov, ki izključijo Arijevo neustrezno in zmotno pojmovanje Trojice. Poglavitni izraz, ki je bil sprva celo zelo moteč, mi pa ga danes komaj opazimo, je »enega bistva«. S tema besedama so koncilski očetje skušali izraziti najbolj temeljni odnos med Očetom in Sinom. Med njima v božanstvu ni nikakršne podrejenosti.

To je bilo poleg svetopisemskih namigov o Trojici podlaga za največji prodor v to božansko skrivnost v starem veku, ki ga je opravil sv. Avguštin (354–430). Potem ko je preučil, kar so napisali njegovi teološki predhodniki, in razložil svetopisemsko mesta, ki se lahko nanašajo na Trojico, je pokazal na odnos kot na tisto, kar razlikuje med seboj osebe, ki se v svojem bistvu ne razlikujejo. Samo Oče je tisti, ki rojeva – in rojevanje kaže na odnos. Samo Sin je med temi tremi osebami rojen – tudi to je stvar odnosa. In za Svetega Duha je sprejel izraz, da izhaja, kar je ponovno nekaj odnosnega. V Trojici treh glede na božanstvo enakih oseb so torej razlike samo v njihovih medsebojnih odnosih.

Naslednji pomemben korak, ki ga je naredil sv. Avguštin – in s tem zaznamoval

teologijo srednjega in novega veka –, pa je sad njegovega preprostega logičnega sklepanja. Takole je razmišljal. Bog je naredil človeka po svoji podobi. Bog je Trojica. Torej je človek narejen po podobi Trojice. In ker je človek narejen po podobi Trojice, bomo odseve Trojice našli v trojicah pri človeku. Kar nekaj takih trojic je našel in podrobno razložil v svojem monumentalnem teološkem delu s preprostim naslovom *O Trojici* (ki je dostopno tudi v slovenskem prevodu; pogledajte malo po knjižnicah!).

Se najbolj pa je človek Božja podoba zaradi svoje odnosnosti, saj bolj kot vsa druga bitja vstopa v odnose med človeškimi osebami in v odnose z Božjimi osebami, in to zavestno in odgovorno.

Naš prvi in temeljni odnos je odnos ustvarjenosti: nismo si sami dali življenja, lahko bi se sicer varali, da smo sad

naključnega mešanja elementov, a za to vero je potrebno veliko več »predanosti« kot za vero v Boga, ki nas kliče v obstoj. Iz tega odnosa sledi, da nam ne preostane drugega, kot da priznamo svojo bivanjsko odvisnost od Boga, pa tudi soodvisnost od soljudi. Z globalizacijo in množitvijo možnosti in potreb se je ta soodvisnost samo še eksponentno povečala. Če smo za to, da se slišimo na daljavo, odvisni od človeka na drugi strani zemeljske oble, ki je sestavil naš telefon, koliko bolj moramo priznati, da smo odvisni od Boga, ki nam omogoča, da sploh govorimo in se tudi slišimo ter celo razumemo.

Kot Božje podobe pa smo tudi odslikava – kolikor bedna že – Božje ljubezni, ki je temeljna vez v Trojici. Vse tri osebe ljubijo, so ljubljene in so ljubezen. Od tod tudi evangelijska dvojna zapoved ljubezni, ki vsebuje v sebi vse ostale zapovedi. Ker Bog je ljubezen in ker smo mi po njegovi podobi, sme to zahtevati od nas. In kakor prihaja v telefonskih aparatih do šuma na liniji ali v aparatu, tako pride lahko do komunikacijskih ovir v naših odnosih. Ljubezni ne znamo prav izraziti, ljubezni ne zmoremo jasno razumeti, da ne govorimo o tem, kako daleč smo od tega, da bi se enačili z ljubeznijo. Vse preveč se vriva v nas »proti-odnosnost«, ki jo smemo poimenovati kot sebičnost, ta pa se lahko razvije tudi v gospodovalnost in poskus podrejanja drugih.

Vendar pa ostaja jasen klic: vse naše življenje je šola odnosov; z vsakim lepim odnosom v nas raste tudi bližina z Bogom in se v nas dopolnjuje Božji načrt ljubezni, ki nas vabi v občestvo s seboj, občestvo v odnosu neskončne ljubezni.

Br. Miran Špelič OFM

Sveta Trojica – izvor in zgled odnosov

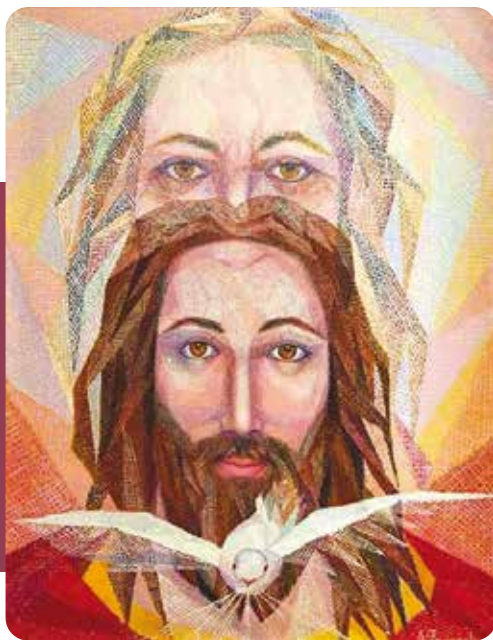
Vodilo/Konstitucije: Vodilo, člen 4

Vodilo in življenje Frančiškovich bratov in sester v svetu je: izpolnjevati evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa po zgledu svetega Frančiška Asiškega, ki ga je Kristus navdihoval in mu bil središče življenja z Bogom in ljudmi. Kristus, dar Očetove ljubezni, je pot k Očetu; je resnica, v katero nas uvaja Sveti Duh, in je življenje, za katero je prišel, da bi nam ga dal v izobilju.

Sveto pismo: Jn 17 - velikoduhovniška molitev

Oznanilo

Romar, ki se s prevoznim sredstvom odpravi iz Assisija proti domu, se po kakšni uri vožnje lahko znajde tudi v mestecu Cortoni. Tako kot mnoga umbriska mesta je tudi to prislonjeno ob rob gora. Ko se vzpneš nekaj kilometrov nad mestece, lahko zaviješ v star samostan Celice pri Cortoni, ki so bile znane že svetemu Frančišku. Saj veste zakaj: v samoti je iskal Gospoda. Prav hrepenel je po odnosu z njim. Z njim? Da, z njim, s Preblazeno Trojico. Brat Natanael je v samostanski kapeli naslikal prav nenavadno pripoved: svetega Frančiška in Klaro med opazovanjem Svete Trojice. Onadva sta bila resnična opazovalca Svete Trojice že tukaj na zemlji. Romar v samostanu, opazovalec, ki si vzame čas, lahko tako rekoč skupaj z obema presunjenima svetnikoma prisluškuje Sveti Trojici. Izjemna upodobitev, vredna ogleda.

Prav to, sestre in bratje, želimo v tej katehezi storiti tudi mi. Ko razmišljamo o naših medsebojnih odnosih, lahko takoj opazimo, da se ti pravzaprav začnejo v Bogu. Naš Bog je sam v sebi odnosno bitje. Tako verujemo. Razumemo težko. Prav težko je današnjemu kristjanu razumeti skrivnost odnosa znotraj Svete Trojice. Še težje pa je razmišljati, oziroma sploh pomisliti, da v Sveti Trojici ne bi bilo medsebojnega odnosa. Si predstavljate?! Verjamem, tudi vi ste v trenutku zavrgli to misel. Bog, Sveta Trojica, pa brez medsebojnih odnosov?! Nemogoče!

V knjigi Tri ikone naš veliki teolog jezuit p. Marko Ivan Rupnik razlaga Rubljovovo upodobitev Svete Trojice. Pri odnosu znotraj Trojice najbolj poudari popolno podaritev ali predanost drug drugemu. Iz takšne ljubezni, iz katere sije popolna podaritev, se rojeva Božji odnos. Iz takšnega okolja izhaja Jezus in takšen nas lahko odreši.

Jezus je popolnoma predan Očetu, Oče pošilja Svetega Duha in Sveti Duh vodi h Kristusu. Da bi mi postajali podobni Kristusu. Ste opazili? Znotraj kroga Svete Trojice je prostor za človeka.

Sveta Trojica je torej popolna, popolna tudi v svoji podaritvi in iz podaritve izhaja popoln odnos. In na tem odnosu kristjani in človeštvo nasploh lahko gradimo resnične medsebojne odnose. Tako tudi mi, sestre in bratje svetega Frančiška.

Zreti v odnos Svete Trojice je pravzaprav enako kakor zreti v Sveto Trojico samo. In biti v odnosu s človekom in stvarstvom nasploh je že lahko molitev, saj smo že v odnosu s Sveto Trojico. Tako nas uči sveti Frančišek.

PO KRISTUSU, S KRISTUSOM
IN V KRISTUSU TEBI,
VSEMOGOČNEMU BOGU OČETU,
V OBČESTVU SVETEGA DUHA
VSA ČAST IN SLAVA VEKOMAJ!

Za doma

Ko se naslednjič pokrižaš, majčkeno počakaj in pomisli, kaj delaš! Pokrižaj se lepo, ker v svoje življenje kličeš Preblazeno Sveto Trojico. Vse tvoje upanje je skrito v tej tvoji mali kretnji. Vsa Božja ljubezen!

Molitev

Vsemogočni, večni, pravični in usmiljeni Bog, daj nam ubogim, da bomo zaradi tebe delali, kar vemo, da hočeš, in vedno hoteli, kar je tebi všeč; da bomo notranje očiščeni, notranje razsvetljeni in vžgani z ognjem Svetega Duha mogli hoditi po stopinjah tvojega ljubljenega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa in le po tvoji milosti priti k tebi, Najvišji; ti, ki v popolni Trojici nedeljivo Eden živiš in kraljuješ v slavi, vsemogočni Bog, na vse veke vekov. Amen.

»O moj Bog, Trojica, ki te molim.«

Sveta Elizabeta presvete Trojice

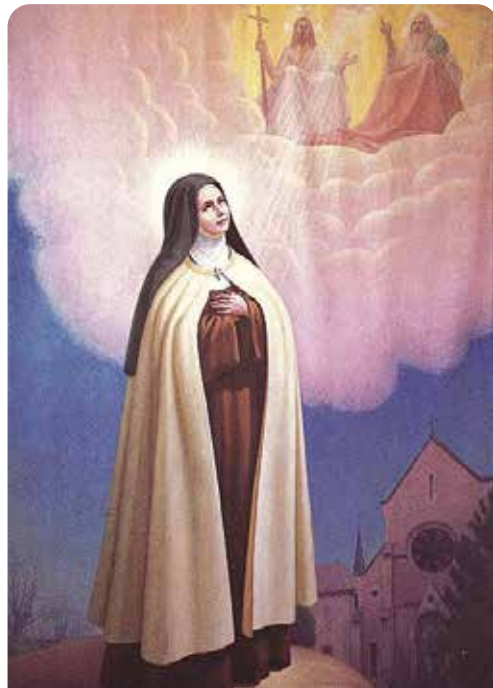
16. oktobra 2016 je bila razglašena za svetnico sestra karmeličanka Elizabeta presvete Trojice.

Rodila se je 18. julija 1880 kot prvo-rojenka v družini Catez, ki je takrat prebivala v vojaškem taborišču v bližini Bourgesa v Franciji, in bila krščena 22. julija. Pri sedmih letih je izgubila očeta, ki je bil stotnik, in mama se je z dvema hčerkama preselila v Dijon. Bila je po eni strani zelo živahen otrok, po drugi pa jo je že kot mlado deklico prevzemalo vse, kar je bilo v zvezi z doživljanjem Boga. Že s sedmimi leti je čutila željo po redovništvu. Bog je namreč v njeno življenje vstopil kot resničnost, ki jo je očarala in zapeljala. Kasneje je povedala, da si zaradi ljubezni do Boga zase ni mogla predstavljati drugačnega življenja kakor v popolni posvetitvi Sveti Trojici. Želela je vstopiti v karmeličanski samostan, ki je bil nekaj metrov od njenega doma, čeprav je bila njena mati proti temu.

Elizabeta je imela tudi izjemen glasbeni talent. Kljub nagradi, ki jo je prejela na konservatoriju, je njena odločitev za karmel ostala neomajna. Ker pa ni mogla vanj vstopiti tako hitro, kot bi si želela, je ideal kontemplativnega življenja živela kot mlada laikinja: potovala je po Franciji, nastopala kot pianistka, zavzemala se je za pravično družbo, bila je pozorna do potreb bližnjega, učila je glasbo otroke delavcev. V dnevnik je zapisala: »Zdi se mi, da sem našla svoja nebesa na zemlji, kajti nebesa so Bog in Bog je v moji duši.«

V samostan je vstopila pri enaindvajsetih letih (leta 1910). Bila je globoko srečna. Njena duhovnost je v mnogočem podobna duhovnosti Male Terezije Deteta Jezusa. Njene so besede, ki

so takoj po njeni smrti zaokrožile po svetu in so shranjene tudi v Katekizmu Katoliške Cerkve: »O moj Bog, Trojica, ki te molim.« Te besede izražajo njen ideal, ki ga je vztrajno živela do konca. V samostanu je preživela le pet let. A iz njenih zapisov je razvidno, kako je bila ta mlada redovnica izjemen odgovor krščanske vere na sekularizem in druge obraze ateizma. Živeti je želela kot slava Trojice, navzoče v duši. V tej skrivnosti je našla nebesa na zemlji, milost in cerkveno poslanstvo. S to svojo izkušnjo je nagovorila tudi rodno sestro, ki je kot srečno poročena in mati devetih otrok po njenem vzoru v svetu, v vsakdanjem življenju in preprostosti družinskega življenja uresničila, kar je Elizabeta odkrila in živela v karmelu. Če živiš v Njegovi prisotnosti, pod Njegovim pogledom, ki prodira v globine duše, te »nič ne more odvrniti od Njega, slišiš ga lahko tudi sredi sveta, v tihoti srca, ki ne želi drugega kakor biti njegovo.«

Umrla je 9. novembra 1906 po velikem telesnem trpljenju, ki ga je povzročila Addisonova bolezen, ki tudi danes še ni ozdravljiva, čeprav se njeni učinki lahko lajšajo. Njene zadnje besede so bile: »Grem v svetlobo, v ljubezen, v življenje!«

Njen god praznujemo 8. novembra in je zavetnica bolnikov in teh, ki so izgubili starše.

Molitev svete Elizabete presvete Trojice

O moj Bog, Trojica, ki te molim,
pomagaj mi, da popolnoma
pozabim nase
in se tako nastanim v tebi,
negibna in spokojna,
kakor če bi bila moja duša
že v večnosti;

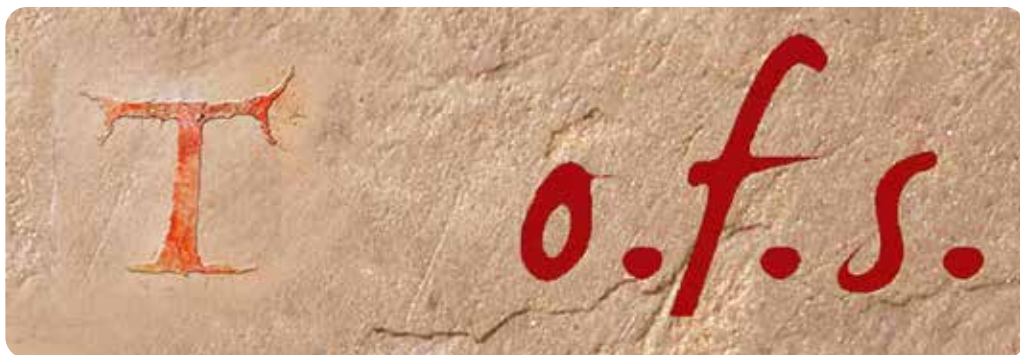
da bi nobena stvar ne mogla kaliti
mojega miru

in me tudi ne pripraviti do tega,
da bi izstopila iz tebe,
o moj Nespremenljivi;
vsaka minuta naj me marveč
potisne naprej v globino
tvoje Skrivnosti!
Umiri mojo dušo.

Naredi iz mene svoja nebesa,
svoje ljubljeno bivališče in prostor
svojega počitka.

Naj te nikoli ne pustim samega,
marveč naj bom tam, v vsej celosti,
vsa prebujena v svoji veri,
vsa v adoraciji, vsa predana tvojemu
stvariteljskemu delovanju.

24. junija 1978 je papež Pavel VI. potrdil novo Vodilo OFS in to leto smo praznovali 40-letnico tega dogodka. Eden od rezultatov le-tega je tudi nova rubrika v Bratu Frančišku (in na spletni strani OFS) Členimo Vodilo, kjer je na kratko razložen določen člen Vodila. Za razlage skrbi s. Mojca Špende.

Člen 23 - sprejem novih bratov in sester ter zaobljuba OFS

23. člen nas spodbuja:

Za vstop v OFS je potrebno krajevnemu bratstvu predložiti prošnjo. Ker OFS ni skupina, ampak je pravi red, mora kandidat poznati zgodovino in strukturo, ki ju določijo. Pomembno je poudariti, da gre za red in ne združenje, zato ima bratstvo redna srečanja, člani pa se trudijo živeti po evangeliju.

Za vstop v red je nujno potreben čas, čas katerega naj kandidat nameni spoznavanju življenja sv. Frančiška in graditvi bratskega odnosa s sestrami in brati. In tukaj pridejo na vrsto vsi v bratstvu. Skupaj z odgovornim za vzgojo naj vsi vzgajajo – preprosto – s svojim načinom življenja. Kajti če v bratstvu najdemo velikodušnost, bratskost, spoštovanje ter pobožnost in spokornost, potem vztrajnost ne bo težka.

Vsa priprava kandidata in pozornost bratstva pa naj bo usmerjena v zaobljube. Zaobljuba ni kakršno koli versko dejanje, zaobljube so posvetitev, večna daritev sebe in bratstva Bogu in cerkvi v Frančiškovem svetnem redu.

Za vse, ki smo obljubo že dali, naj bo ta člen za nas spodbuda. Z vsakdanjo molitvijo prosimo in se priporočajmo, da Bog v nas dolije Ognja ali pa ga ponovno prižge, da bomo svetili kot prvi dan obljub, da bomo glasne in zgovorne priče v svetu.

Zahvala videmskemu KB

Bratje in sestre pokrajinskega bratstva mariborske metropolije smo bili letos ponovno gostje na Vidmu pri Ptuj, kjer smo 25. junija obhajali že tradicionalni tabor pokrajinskega bratstva. Ko smo se pred nekaj leti pogovarjali o tem, kje bi lahko našli primeren kraj za tako srečanje, je v pogovoru sodeloval tudi pater Tarzicij Kolenko, župnik na Vidmu pri Ptuj in duhovni asistent tega krajevnega bratstva ter duhovni asistent v pokrajinskem bratstvu s strani bratov minoritov. Dejal je, da nas KB Videm vabi v njihov kraj. Malo za šalo in malo zares je dodal, da je imel sanje, v katerih je videl tabor pri njih, na Vidmu. Da ni samo sanjal, se je kaj kmalu pokazalo, saj so bratje in sestre KB Videm sijajno izpeljali že štiri tabore. V pravem bratskem duhu in frančiškovem navdušenju so

poskrbeli za to, da nam je na Vidmu lepo. Pripravili so vse, od jutranje kave s pecivom do prostora, kjer se odvija srečanje, dogovorili so se za kosilo, pripravili les za kres v Frančiškovem parku in še veliko drobnih zadržitev, ki se sploh ne vidijo, če so v redu opravljene. Terjajo pa seveda veliko požrtvovalnosti, dela in časa. P. Tarzicij pa poskrbi za presenečenje, ki je vsako leto drugačno: letos smo se po končanem srečanju odpravili v park, zapeli litanije, nato pa prejeli poseben blagoslov: tokrat je bil to blagoslov brata Elija, ki so ga podeljevali vsi duhovniki, vsak pri svojem drevesu, vsakemu bratu in sestri posebej.

Dragi bratje in sestre KB Videm pri Ptuj, v imenu vsega pokrajinskega bratstva se vam zahvaljujemo za vašo odprta srca in dlani in za vaše navdušenje. Naj vam Novorojeni Odrašenik obilno povrne!

Doroteja Emeršič, predsednica PB

FRANČIŠEK – MOLIVEC, KI JE POSTAJAL MOLITEV

Duhovne vaje za sestre in brate OFS in vse, ki jim je sveti Frančišek blizu

Datum: 28. 2. – 1. 3. 2020 (začetek v petek ob 18.00, zaključek v nedeljo po kosilu)
Kraj: Kapucinski samostan sv. Frančiška – Vipavski Križ, Vipavski Križ 12, 5270 Ajdovščina.
Prijave do 23. februarja 2020 zbira br. Marjan Potočnik,
 e-naslov: marjan.potocnik@rkc.si ali na gsm. 041/233-726.
 Duhovne vaje vodi br. Primož Kovač, OFM Cap.

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Charles Gounod - francoski skladatelj

Charles Gounod se je rodil 17. junija 1818 v Parizu. Mati je bila pianistka in njegova prva učiteljica klavirja, oče pa tehnični risar – umrl je, ko je bil Charles star pet let. V mladosti je izgubil tudi mamo in brata. Pri osemnajstih letih se je vpisal na Pariški glasbeni konservatorij, kjer je študiral kompozicijo v razredu Fromental Halévyja in Pierra Zimmermana. Zanimala ga je tudi književnost. Bil je globoko veren.

Leta 1839 je za svojo kantato Ferdinand prejel nagrado Prix de Rome. Odšel je Rim, kjer je spoznal različne glasbenike, zanimala pa ga je predvsem glasba Palestrine (ki je bil prav tako član OFS), saj se je osredotočil na glasbo 16. stoletja.

Ko se je vrnil v Pariz, je postal cerkveni organist in hkrati študiral teologijo. V letih 1846 in 1847 je resno razmišljal, da bi postal duhovnik, vendar je na koncu ostal pri skladateljstvu. Tako je skomponiral t.i. slovesno mašo, *Messe Solennelle*, ki je znana tudi pod imenom *Maša svete Cecilije*. To delo, s katerim je Gounod začel pridobivati ugled tudi v tujini, je bilo krstno izvedeno v Londonu leta 1851.

Gounod je leta 1851 skomponiral svojo prvo opero *Sappho*, ki pa ni doživela večjega uspeha. Leta 1852 je bil imenovan za direktorja pariškega Orpheona in na tem mestu ostal do leta 1860. Leta 1858 se je poročil z Anno Zimmermann, hčerjo svojega profesorja klavirja na pariškem konservatoriju. Imela sta dva otroke.

Premiera opere *Faust* je bila leta 1859 v Théâtre Lyrique v Parizu, in je bila za-

snovana na prvem delu Goethejevega Fausta. Ta opera ostaja njegovo najpopularnejše delo. Samo v Parizu so jo predvajali več kot 2000-krat.

Leta 1860 je napisal opero *Philémon et Baucis*, zgodbo iz Ovidovih Metamorfoz, sledila je *La Reine de Saba*, ki je leta 1862 doživela neuspeh. Očarljivo, individualistično opero *Mireille* iz leta 1864 cenijo predvsem poznavalci. Romantično melodično opero *Roméo et Juliette* (zasnovana po Shakespearovi predlogi), krstno izvedeno leta 1867, pa še tudi danes pogosto izvajajo.

Med letoma 1870 in 1874 je Gounod živel v Angliji, kjer je deloval kot dirigent Kraljeve zborovske družbe (*Royal Choral Society*). Veliko njegovih skladb (skoraj dvesto maš in oratorijev) iz tega obdobja je napisanih za zbor. Komponiral je tudi še nekaj neuspešnih oper.

V svojem poznejšem obdobju je Gounod skladal pretežno cerkveno glasbo, verjetno je najbolj poznana Ave Marija, priredba prvega preludija iz prvega zvezka *Dobro uglasenega klavirja* (WTK) J. S. Bacha. Posvečal se je tudi komorni glasbi in komponiral štiri godalne kvartete.

Ljudje so bili radi v njegovi družbi, saj je imel prijeten značaj, hkrati pa je tudi sam bil rad z ljudmi. Rad je bil s svojo družino in jim pomagal, kjer koli je mogel. Vseskozi je v njegovem

življenje vera igrala pomembno vlogo. Menda je imel v svojem klavirju Jezusovo podobo. Glede na to, da pa mu je bila blizu frančiškova duhovnost, ni presenetljivo, da je napisal tudi delo, posvečeno Frančišku Asiškemu.

Leta 1893, kmalu potem ko je zaključil Requiem za svojega vnuka, je umrl zaradi kapi v kraju Saint-Cloud blizu Pariza.

Darovi za revijo Brat Frančišek oktober 2019 – december 2019

- 10€ Aleksandra Plesnicar, Gorenjscek Cilka, Franc Vurusic, Slamnik Zofija
- 15€ Rajgelj Marija, Antonija Sitar, Vera Golob, Radovanovic Karmela
- 20€ Vogrinec Ivana, Hozjan Ema, Stiene Marija
- 25 € Janez Strazar
- 40€ Marija Ravnihar, Irma Vidmar
- 65 € Ljubljana - Marijino Oznanjenje,
- 80 € Krajevno Bratstvo FSR
- 100 € KB OFS Kostanjeva

Skupaj = 510 €

Bog povrni!

Duh Assisija in podaj mi roko

Pred 33 leti je sveti papež Janez Pavel II. v Assisi povabil verske voditelje, da so skupaj molili za mir. Od takrat se Frančiškovi in vsi ljudje dobre volje okrog 27. oktobra zbiramo v duhu Assisija v molitvi za mir. Letošnje srečanje je potekalo 26. oktobra v Marijinem svetišču na Brezjah pod geslom Različnost v edinosti.

Zadnje oktobrsko sobotno jutro je bilo še ovito v temo, ko smo se Štajerci iz Ptuja, Maribora in Slovenske Bistrice skupaj odpravili na romarsko pot na Brezje. Vzdušje na avtobusu je bilo prav frančiškovsko. Pesem, molitev in veselje, da smo skupaj, so nas povezali v pravo bratsko občestvo. Prav gotovo tudi zato, ker je bilo med nami pet duhovnikov, tudi provincial minoritov p. Igor Salmič. Naredil se je že lep jesenski dan, ko smo polni pričakovanja in veselja stopili pred baziliko. Koraki so nas najprej vodili

pred milostno podobo, k Materi, da jo pozdravimo, se ji zahvalimo in izročimo v varstvo. Marija, nauči nas, da bomo zmogli svoj pogled usmerjati tja, kjer nas čaka popolna sreča – k nebesom,

in da se bomo vedno znova odločali za dialog ljubezni.

Sveta maša, ki jo je ob somaševanju 25 duhovnikov vodil nadškof Zore, je potekala na bogoslužnem prostoru

pred baziliko. Tako smo se najprej nahranili z Božjo besedo in evharistijo, ki nam dajeta moč za življenje in tudi za to, da bi zmogli kot bratje in sestre po vzoru sv. Frančiška hoditi za Gospodom. Po

maši je sledila okrogla miza z naslovom Različnost v edinosti. Svoja razmišljanja so z nami delili duhovnik Blaž Jezeršek, sestra Metka Kos, FMM, ter zakonca Lojze in Tantely Gabršček iz Tolmina. Z

zanimanjem smo prisluhnili njihovemu pričevanju.

Duhovnik Blaž Jezeršek je spregovoril o različnosti, ki je nekaj dobrega in nas bogati. Zahteva pa napor, da smo

drug z drugim potrpežljivi, učljivi ... Različnost nas sili k ljubezni. Kakor zemlja potrebuje nebo in nebo potrebuje zemljo, tako tudi jaz potrebujem svoje nasprotje, nekaj, kar nisem jaz. Dokler

pa bodo med nami besede, ki izhajajo iz Besede, se nam ni treba bati vojne, je svoje razmišljanje končal Blaž Jezeršek.

Sestra Metka Kos je na vprašanje, koliko jezikov govori, dejala, da je naj-

pomembnejši jezik jezik ljubezni, ki se ga je treba učiti celo življenje. Edinost pa je njena priljubljena tema, saj vsak človek v sebi hrepeni po edinosti. Živi v mednarodni skupnosti, kar jo zelo bogati. Da pa zmore graditi edinost, mora

v svojem srcu dati prostor drugemu. Sestre v njeni skupnosti vsak dan molijo za medsebojno edinost. Samo Sveti Duh daje tisto moč, da lahko živimo v edinosti, je dejala. Sprejeti je treba uboštvo v naših odnosih, odpuščati in biti hvaležen. Bog ima veliko načinov, kako pomaga živeti skupaj.

O različnosti sta spregovorila tudi zakonca Lojze in Tantely Gabršček iz Tolmina, starša petih otrok. Različna sta kot mož in žena, še bolj pa po barvi kože in kulturi. Tantely je namreč Malgašinja. Spoznala sta se, ko je bil Lojze laiški misijonar na Madagaskarju. V njunem odnosu se srečujeta dve kulturi, a poskušata vse reševati z ljubeznijo. Tantely pogreša predvsem odprtost, veselje, ki ga v njeni domovini kljub revščini ne manjka. Pravi, da je bila lepo sprejeta v okolju in župniji, zato hoče tudi sama prispevati svoj delež tako, da je vključena v delo in življenje župnije. Z možem sodelujeta tudi v zakonski skupini. S pričevanjem zakoncev Gabršček se je okrogla miza zaključila.

Hvaležni Bogu za vse, kar smo slišali in doživeli, smo se pričevalcem zahvalili z

aplavzom in odšli na samostanski vrt na skupno kosilo, ki je potekalo v prijetnem bratskem vzdušju in druženju. Na koncu srečanja so nam mladi iz FRAME odigra-

li igro Mož miru, ki govori o sv. Frančišku pri sultanu. Ponovno smo začutili, kako je sv. Frančišek zmogel velike stvari, ker je bil v srcu ponižen in je vse imel za

brate in sestre. Če bomo na svetu živeli na Božji način, bomo prevodniki Ljubezni in bomo prinašali sadove. A odkriti moramo svojo pot, na katero smo poklicani. Odločimo se za jezik ljubezni, da bo naše poti spremljal Božji blagoslov.

Mir in dobro, dragi brat,
draga sestra!
Jožica Petek

Frančiškov duh v Svetem Križu

Sredi Vipavske doline, kjer je burja doma, se s svojo lepoto dviga starodavno naselje Vipavski Križ. Le-ta leži na 180 m visokem griču, tri kilometre zahodno od Ajdovščine. Kraj in cerkev sv. Križa se prvič omenjata okoli leta 1200.

Vsak se rad ozre na obzidje, ki so ga Goriški grofje dali sezidati leta 1482, da so se zavarovali pred Turki in Benečani. Avstrijski cesar Maksimilijan je Sveti Križ leta 1507 povzdignil v trg, cesar Ferdinand I. pa mu je leta 1532 podelil mestne pravice. Leta 1535 so grofje Turn pozidali mogočen grad s štirimi stolpi. Zadnjo nedeljo v novembru leta 1563 je Sveti Križ obiskal Primož Trubar. Bil je prijatelj grofa Turna. Navduševala

sta ljudi za protestantsko vero. Grofje Turn so zaradi tega morali zapustiti Sveti Križ. Grad in mesto so leta 1605 prepustili grofom Attemsom. Leta 1637 so ob gradu sezidali cerkev sv. Frančiška in poleg nje samostan za brate kapucine. Tu so še danes. Leta 1660 so kriški meščani s pomočjo Attemssov zgradili ob kapeli Sv. križa mogočno župnijsko cerkev Sv. križa.

Leta 1864 je burja razkrila streho gradu. Attemsji so se odselili in grad začne propadati. Naselje pa je utonilo v senco Ajdovščine. Danes pa je veselje pogledati na Vipavski Križ, saj so ga pred nekaj leti temeljito obnovili.

V Svetem Križu je bil rojen Janez Svetokriški. Omenjeni kapucin je bil najpomembnejši baročni pridigar. Rodil se je leta 1647 pod imenom Tobija Lionelli. Pri sedemnajstih letih je vstopil h kapucinom. Prve redovne zaobljube

je napravil leta 1665, pet let kasneje je postal duhovnik. Bil je samostanski predstojnik v več krajih, med drugimi tudi v rojstnem Svetem Križu. Umrli je leta 1714 v Gorici.

V samostanu se je ohranila samostanska knjižnica z zelo dragocenimi deli, med njimi je molitvenik iz 15. stoletja. Ohranjene so tudi pridige Janeza Svetokriškega iz 17. stoletja, spisi sv. Hieronima in sv. Avgušтина. V knjižnici se lahko pogled zaustavi na okoli 2000 knjigah, tiskanih med letoma 1510 in 1800. Celotna zbirka knjig je štela okrog 25000 knjig. Zaradi soške fronte so slovenski kapucini knjige preselili v kapucinski samostan Krško. Tam so bile med drugo svetovno vojno prepuščene na milost in nemilost vsakomur. Uporabljali so jih celo za kurjavo in tako se je na žalost ohranila le desetina celotne zbirke. Po prvi svetovni vojni je samostan prišel pod okrilje beneške kapucinske province in tako je ostalo do leta 1954.

Leta 1985 so del samostana preuredili v dom duhovnih vaj. V njem se zbirajo različne skupine, med drugimi Frančiškov svetni red ter Delavnice molitve in življenja. V domu duhovnih vaj pa potekajo različni duhovni programi.

Krajevno bratstvo OFS Sveti Križ je ugledalo luč sveta 29. novembra 1891. Prvi člani so pripadali črniškemu tretjemu redu. Po dobrih šestdesetih letih, natančneje leta 1955, pa so Križani le zbrali pogum in v mesecu novembru ustanovili svoj Frančiškov svetni red. Od ustanovitve do danes je štirinajst članov že umrlo. Naše bratstvo danes šteje devetnajst članov. Nekaj je bolnih in onemoglih ter so z nami povezani v molitvi. Ostali dokaj redno prihajamo na srečanja, ki jih imamo vsako drugo nedeljo v mesecu, skozi vse leto. Večkrat

se srečamo s KB iz Otlice in Podnanosa. Družimo se tudi s krajevnim bratstvom iz Kostanjevice pri Novi Gorici ter z bratstvom iz Furlanije Julijske Krajine v Italiji. Vrsto let se že udeležujemo *Srečanja ob jaslicah*, skupaj pa smo tudi na raznih romanjih.

Odkar obstaja naše krajevno bratstvo, se je zamenjalo že kar nekaj duhovnih asistentov. Zdaj je naš duhovni asistent br. Marjan Potočnik OFMCap. S svojo prijazno in ponižno držo vliva v nas obilo duhovnih misli ter nas bogati s svojimi darovi v zvestem služenju Bogu.

Mir in dobro!
Cvetka Kompapa OFS

Pri Kraljici miru na Kureščku

S kavtski prijatelji, ki radi romamo skupaj, smo se v nedeljo, 8. decembra, na praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije, odpravili na Kurešček.

Zakaj? Zato, da bi skupaj z drugimi romarji počastili Marijin praznik, da bi se v tem adventnem svetem času izognili potrošniškemu »veselemu decembru«,

glasnemu živ-žavu in zapravljanju, da bi Kraljico miru prosili za mir v svojih srcih, v družinah, v domovini in na svetu, pa tudi zato, da bi se ji priporočili, naj nas varuje na našem naslednjem peš romanju po Sveti deželi v februarju 2020.

Zbrali smo se v Želimljem in se podali na pot k Mariji. Gor nas je vodila Barbara, dol pa Eve, obe izkušeni romarici pri »Jakobčkah«. Vmes smo se najprej ustavili v Domu pod Kureščkom, da bi si odpočili in pomalicali

ter dobili še nekaj navodil in podatkov za Sveto deželo. Cerkev na hribčku nas je pričakala v vsej svoji lepoti in prijaznosti. Ko so prižgali vse luči in dve svečki na adventnem venčku pred oltarjem, smo lahko začeli z molitveno uro pred Najsvejšim za uresničitev Marijinih namenov. 8. december je tudi datum, ko se je Marija zadnjič

prikazala očetu Špeliču na Kureščku in od tega je letos že 20 let.

Po molitvi so sledile pete Litanije Matere Božje, potem pa slovesna sveta maša, ki jo je vodil dr. Košir, salezijanec, duhovni pomočnik v župniji Ig. Cerkev se je napolnila z romarji do zadnjega kotička. Oglasile so se tudi orgle in ljudsko petje Marijinih pesmi je spremljalo celo mašo. Dana je bila tudi prilika za sveto spoved.

V zgodnjem mraku smo se poslovili od Marije na Kureščku in v trdni temi prišli dol v Želimlje. Med potjo nas je spremljala Marija in v srcih smo odnesli

domov mir. Mir, ki nam je bil podarjen. Mir, ki nam ga je obljubila Kraljica miru. Tisti mir, ki ga svet ne more dati ...

*Ester Srdarev
foto: Zoran Kašca*

Frančiškov prijatelj

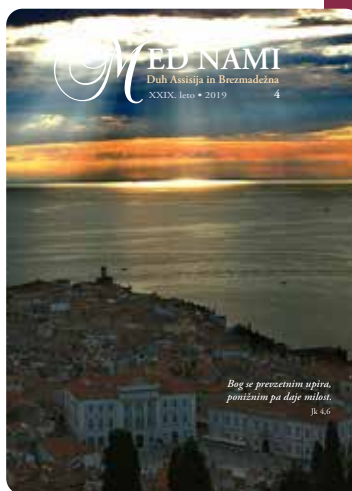
Narava ustvarja naravno lepe stvari: sončni zahod, morje, jezero, gore ... Medtem, ko človek ustvarja umetne stvari. Tako z besedo umetnost razumemo vse tiste dejavnosti, ki niso neposredno povezane s preživetjem in raz-

množevanjem ter jih ne opredelimo kot znanost. Preko umetniških del človek po navadi izraža svoja čustva in svoje dojemanje okolice, odnos do sveta. Tako nekako se v rubriki tema v zadnji številki Frančiškovega prijatelja za leto 2019 začne razmišljanje o rdeči niti številke umetnosti. Tako izvemo, da se je prva umetnost pojavila nekje sredi paleolitika. Pa da se danes glede na uporabljena sredstva deli na literaturo, glasbo, ples, slikarstvo, arhitekturo, kiparstvo, gledališče, cirkus, kino/film in fotografijo (nekateri k temu dodajajo še obrtno umetnost). In da imamo kristjani po svoji »bogu-podobnosti« dolžnost, da se z umetnostjo ukvarjamo. Intervju, ki ga prinaša številka, je bil narejen z umetnikom Gregorjem Čušinom, kot novi svetnik je pred nas postavljen John Henry Newman, preko knjige pa lahko vstopimo v umetnost fotografije – saj je predstavljena knjiga Skrivne vatikanske fotografije.

Ob tem pa ne manjka novič iz življenja župnij. Vredno branja!

Med nami

Četrta številka revije Med nami je posvečena razmišljanju o milosti. V uvodniku piše o njej p. Igor Salmič Razsežnosti milosti so pred nami razgrnili tudi p. Martin Kmetec in »uradni fotograf« revije Ubald Trnkoczy ter sestre klarise. V Svetem pismu je poiskal besedila o milosti Alan Tedeško. Za vse milosti je nadvse hvaležen p. Jože Osvald, ki v intervjuju razkriva svojo pretresljivo zaupanje v Božje vodstvo. Iz rubrike Biseri molitve veje goreča predanost pokojne Nataše Ahčin, ki nam spregovori tudi skozi razmišljanje sestre karmeličanke, v katerem le-ta razodene, kako ji je duhovna povezanost z Natašo odkrila poslanstvo življenja. Ker ta revija povezuje Brezmadežno in duh Assisija, ne manjka tudi razmišljanj o tem, zakaj častimo Marijo, iz asiških logov pa je toliko utrinkov, da revijo enostavno morate vzeti v roke in vse to prebrati. Ne izpustite pa strani, namenjene mlajšim, ki jo oblikujeta mamičica in hči Eva in Lina Strajnar. Bralcem sta postavili domiselno nalogo povezovanja svetopisemskih odlomkov, ki govorijo o milosti. Skozi celo revijo pa veje božično veselje in zahvala za milost vere.

Misijonarka v pretežno muslimanski deželi

»Hello, ahlan wasahlan bil Mašr !« Živjo, dobrodošli v Egiptu, so najpogostejše besede, ki jih slišim na živahnih ulicah Luksorja v Egiptu. Tu ljudje hitro opazijo tuj obraz in pogosto skušajo navezati stik v želji, da bi potešili svojo radovednost, kaj prodali, ponudili uslugo ali pa dobili »bakšiš« – nekaj denarja. Ob besedi Egipt takoj pomislimo na faraone, mumije, bogate grobnice, piramide in sfinge, papirus in hieroglif ... A to je le davna zgodovina, 3000 let pr. Kr., današnji Egipt je čisto nekaj drugega. Presenečena sem bila, ko sem odkrila, da Egipčani svoji deželi ne pravijo Egipt, ampak Mašr (مصر), kar pomeni »črna zemlja« in se nanaša na rodovitno črno prst ob Nilu, ločeno od »rdeče zemlje« puščave. Egipt je pravzaprav puščavska dežela in je naseljena le ob reki Nil, kjer

na 6 odstotkih celotne površine države živi več kot 100 milijonov prebivalcev. Že davni Egipčani so v sozvočju z mogočno reko razvili sistem namakanja z nasipi, zapornicami in jarki ter vodo

razpeljali do rodovitnih ravnin, kjer je plitvo poplavljala posevke. Tudi danes je tako, le da imajo črpalke in sistem različno širokih kanalov, ki kot ožilje vodijo dragoceno vodo do rodovitnih polj, kjer pridelujejo predvsem sladkorni trs, žito in vse vrste zelenjave. »Brez Nila ni Egipta,« je dejala sestra Nadja, Egipčanka, ko smo se ustavile na mostu čez Nil in občudovala to mogočno reko, ki v Egipt priteče iz Sudana. Zares, Egipt je dar Nila.

O Egiptu sem slišala le občasno pri poročilih, posebno v letu 2011, ko se je tu zgodila revolucija proti vladi Hosnija Mubaraka. Na znamenitem trgu Tahrir v Kairu so bile takrat množične demonstracije in politična situacija se je umirila šele leta 2014, ko je kot predsednik prisegel Abdel Fatah al Sisi, ki je na oblasti še danes. Tu in tam sem kdaj

prebrala o aleksandrinkah, dekletih iz Goriške, ki so prihajale v Egipt v začetku 20. stol. in so tu služile pri bogatih

evropskih družinah predvsem v Aleksandriji in Kairu. Občudovala sem tudi s. Emanuelo Cinquin, Francozinjo, ki se

je v Kairu posvetila najrevnejšim ter jim pomagala, da so potrebna sredstva za življenje začeli pridobivati s predelavo in prodajo odpadkov.

Egipt je prejel Gospodovo veselo oznanilo iz »prve roke«. Tu je deloval evangelist Marko, ki je v Aleksandriji okoli leta 68 umrl mučeniške smrti. Skupnost kristjanov je rasla, a žal se je leta 451 zgodil razkol, saj Koptska cerkev skupaj z drugimi vzhodnimi Cerkvami ni sprejela nauka o dveh naravah Kristusa, torej da je Kristus pravi Bog in pravi človek. Kalcedonski koncil je namreč zavrnil monofizitizem, heretični nauk, ki je priznaval le božansko naravo Jezusa Kristusa, medtem ko je zavračal njegovo

človeško naravo. Katoliška Cerkev je v Egipt prišla v 17. stol. s frančiškani, ki tu delujejo še danes kot samostojna provinca. Mala peščica, 350 000 koptskih katoličanov, živi v povezanosti z rimskokatoliško Cerkvijo in v združenju s papežem Frančiškom.

Naša provinca Bližnji Vzhod obsega pet držav: Sirija, Libanon, Jordanija, Izrael s Palestino in Egipt. V misijonskem poklicu me je Gospod vodil v to provinco in tako je Egipt naenkrat postal moja vsakdanjost. Tu imamo sestre FMM danes dve skupnosti, v Kairu in v Luksorju.

V Luksorju, ker živim, smo navzoče že več kot 50 let. Trenutno smo tu štiri sestre, s. Anita, Poljakinja, s. Antoinette,

Egipčanka, s. Nisreen, Libanonka in jaz, Slovenka. Ker smo misijonski red, so naše skupnosti večinoma mednarodne in tako oznanjamo Božje kraljestvo, kjer narodi že živijo v edinosti. V skupnosti govorimo francosko, včasih tudi arab-

sko. V Luksorju delujemo na področju šolstva, kjer poučujemo verouk in sodelujemo pri izobraževanju in formaciji učiteljev. Dvakrat na teden sprejemamo pri nas otroke za učno pomoč in razne aktivnosti ter med tednom razne skupi-

ne, kot so Vera in luč, pevski zbor, razna formacijska srečanja. V koptski vasi Rezegate, 30 km južno od mesta, pa skupaj z domačinkami skrbimo za vzgojo in izobraževanje 130 otrok v našem vrtcu.

Egipt je edinstvena dežela, veliko je izzivov na vseh področjih: občasne napetosti med večinskimi muslimani in kristjani (kopti), needinost med kristjani, šibke župnijske skupnosti, izredno

slabo šolstvo, kaotičen promet, slabo zdravstvo in higienske razmere, neosveščenost ljudi, nepismenost, nasilje v družinah in v družbi, pri kristjanih poroke znotraj ožje ali širše družine, onesnaženost zraka in Nila ter veliko smeti povsod, suho in izredno vroče podnebje ... ter še mnogo drugega. Tukaj je potreb toliko, da je naše delo kot kaplja v morje in v resnici doživljam, da je Jezus prvi misijonar, kot je zapisala naša ustanoviteljica Marie de la Passion. Vsi ti ljudje so Njegovi in le On pozna načine, kako se dotakniti človeškega srca. Doživljam veliko pomembnost adoracije Najsvetejšega, saj molitev priključuje milost, vonj po Kristusu, ki vodi, umirja in oblikuje človeška srca.

Da je evangelij nepoznan, se čuti na vsakem koraku. Ljudje so pogosto brez upanja in brez veselja, v skrbeh, velikokrat nasilni ali otopeli. Življenje je težko, saj je treba za vsakdanji zaslužek trdo delati ali pa trpijo pomanjkanje. Da bi nekako preživeli, se znajdejo na

različne načine: pogosto kar doma gojijo perutnino, izdelujejo mila in šampone, predelujejo odpadke, najdejo več služb, delajo cel dan, veliko je obrtnikov in na deželi kmetov, mnogi imajo sorodnike v tujini.

A Božje kraljestvo je med nami. Med ljuljko rastejo tudi lepi in polni klasi pristne ljubezni in dobrote, ki jih prepoznam po človečnosti med nami. Ti vedno znova poganjajo in plemenitijo družbo. Sestre smo v povezanosti s Kristusom znamenje Božjega kraljestva z našo navzočnostjo in molitvijo, delom na področju vzgoje, pozornostjo in enakostjo do vseh, posebej obrobnih. Tako, upamo, ogrevamo srca ljudi za dobro in za plemenito ter pripravljamo pot Gospodu. Pred nekaj dnevi sva s s. Anito obiskali malo šolo v vasi Garagoz, ki je znana po lončarstvu. Koliko veselja, sreče, radovednosti in naklonjenosti med otroki in mladimi! Ti so pravi »dar za Egipt«.

*HVALA za vaše molitve za Egipt.
Mojca Korošec, FMM*

Vsemogočni, večni, pravični in usmiljeni Bog,
daj nam ubogim, da bomo zaradi tebe delali,
kar vemo, da hočeš,
in vedno hoteli, kar je tebi všeč;
da bomo notranje očiščeni, notranje razsvetljeni
in vžgani z ognjem Svetega Duha
Mogli hoditi po stopinjah tvojega ljubljenega Sina,
našega Gospoda Jezusa Kristusa
in le po tvoji milosti priti k tebi, Navišji;
ti, ki v popolni Trojici nedeljivo Eden
živiš in kraljuješ v slavi, vsemogočni Bog,
na vse veke vekov.
Amen.

sv. Frančišek Asiški

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (51-52)

LI.

O svetem bratu Jakobu Faleronskem in kako se je ta po smrti prikazal bratu Janezu z La Verne.

Ob času, ko je brat Jakob Faleronski, mož velike svetosti, ležal težko bolan v moglianskemu samostanu kustodije Fermo, je brat Janez z La Verne bival v samostanu v Massi. Slišal je za Jakobovo bolezen, in ker ga je ljubil ko drugega očeta, je začel zanj moliti in pobožno prositi Boga, naj bratu Jakobu vrne telesno zdravje, če mu je to v dušno korist.

Ko je takole pobožno molil, se je zamaknil in videl v zraku nad svojo celico, ki je bila v gozdu, veliko trumo angelov in svetnikov v takem blesku, da je bila vsa okolica razsvetljena. Med angeli pa je opazil bolnega brata Jakoba, za katerega je molil, vsega blestečega v snežnih oblačilih. Videl je med njimi v veliki slavi tudi blaženega očeta svetega Frančiška, okrašenega z znamenji svetih Kristusovih ran. In še je videl in spoznal svetega brata Lucida in starega brata Mateja z Monte Rubbiana in še več drugih bratov, ki jih v svojem življenju nikdar ni videl ne poznal.

Medtem ko je brat Janez z velikim veseljem opazoval to blaženo trumo svetnikov, mu je bilo razodeto, da bo duša bolnega brata zagotovo zveličana. Umrl da bo še v tej bolezni in šel nato v sveti raj, a ne takoj, ker bo v vicah moral

še nekoliko zadostiti. To razodetje, da bo duša rešena, je brata Janez tako razveselilo, da mu ni bilo več žal telesne smrti, pač pa je z veliko duhovno sladkostjo sam pri sebi zaklical, rekoč: "Brat Jakob, sladki moj oče! Brat Jakob, sladki moj brat! Brat Jakob, ti zvesti služabnik in Božji prijatelj! Brat Jakob, tovariš angelov in družabnik blaženih!"

V tej gotovosti in radosti se je zdramil, nemudoma zapustil samostan in šel obiskat brata Jakoba v Mogliano; našel ga je hudo shujšanega, da je komaj mogel govoriti. Iz gotovosti, ki jo je imel po Božjem razodetju, mu tedaj naznani smrt telesa in zveličanje ter slavo duše. Ves vzradoščen v duši in na obličju ga brat Jakob sprejme z velikim veseljem in širokim smehom, zahvali se mu za dobre novice, ki mu jih prinaša, in se mu vdano priporoča. Tu ga brat Janez ljubeznivo prosi, naj bi se po smrti vrnil k njemu in

povedal, kako mu kaj gre; in brat Jakob mu to obljubi, če bo Bogu všeč.

Po tem zagotovitvi se je bližala ura ločitve in brat Jakob je pričel pobožno moliti vrstico psalma: *"V miru bom zaspal v večno življenje in bom počival."* In ko je odmolil to vrstico, se je z veseljem in radostnim obrazom ločil od tega življenja.

Po njegovem pogrebu se je brat Janez vrnil v samostan v Maso in čakal dneva, da se brat Jakob povrne k njemu, kakor mu je bil obljubil. Ko je določenega dne molil, se mu prikaže Kristus v veliki družbi angelov in svetnikov, med katerimi pa ni bilo brata Jakoba. Zato se je brat Janez močno začudil in ga pobožno priporočil Kristusu. Naslednji dan pa, ko je brat Janez molil v gozdu, se mu prikaže brat Jakob v spremstvu angelov, ves poveljčan in vesel; in vpraša ga brat Janez: "Oče predragi, kako to, da se nisi vrnil k meni tisti dan, kot si mi obljubi-

bil?" Pa odgovori brat Jakob: "Ker sem potreboval še nekoliko očiščenja. Toda tisto uro, ko se ti je prikazal Kristus in si ti mene njemu priporočil, te je uslišal in me rešil vseh muk. In tedaj sem se prikazal bratu Jakobu iz Masse, svetemu bratu laiku, ki je stregel pri maši; in videl je posvečeno hostijo, ko jo je duhovnik povzdignil, spremenjeno v prelepo, živo dete. In rekel sem mu: 'Danes grem s tem dečkom v kraljestvo večnega življenja, kamor brez njega nihče ne more priti.'" Po teh besedah je brat Jakob izginil in odšel z vso ono blaženo angelsko družbo; brat Janez pa je bil zelo potolažen.

Imenovani brat Jakob Faleronski je umrl julija meseca na večer pred svetim Jakobom apostolom v moglianskem samostanu, kjer je zaradi njegovega zasluženja Božja dobrota po njegovi smrti izvršila mnogo čudežev.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

51. premišljevanje

Nadaljujejo se zgodbe o bratu Janezu z La Verne, ki smo ga srečali že v prejšnjih dveh rožicah. Pripadal je bolj duhovnemu toku znotraj reda manjših bratov, ki se je držal samote in mu tudi mistično izkustvo ni bilo tuje.

Ta rožica nam govori o duhovni bližini med dvema bratoma, ki ju je vezalo duhovno očetovstvo/sinovstvo. Duhovni sin Janez je zvedel, da je njegov duhovni oče Jakob resno bolan, zato je začel moliti za njegovo zdravje, a le, če je to tudi v duhovno korist. Ko v videnju uzre očetovo nebeško srečo, se ne žalosti zaradi neuslišane molitve, ampak pohiti, da mu sporoči svoje videnje, ker mu ga želi posredovati kot tolažbo v njegovi bolezni.

Tu se nam odpre pogled v problem uslišane ali neuslišane molitve. Tudi če naša molitev ne pripelje do cilja, ki smo ji ga mi zastavili, ga lahko zaobide in gre daleč preko njega.

Drugi razmislek, ki ga lahko naredimo ob tej rožici, zadeva očiščenje duše v vicah in pomoč, ki ji jo lahko ponudimo mi. Zgodba očitno napeljuje bralca, da bi se spominjal pokojnih z željo po njihovem odrešenju, za kar daje pozitivno referenco iz življenja svetih.

LII.

O videnju brata Janeza z La Verne, kjer je spoznal bistvo Svete Trojice.

Ker je omenjeni brat Janez z La Verne zatrl v sebi vsako časno in posvetno veselje ter uteho in je v Boga položil vso svojo ljubezen in vse svoje upanje, mu je Božja dobrotljivost darovala čudovita tolažila in odkritja, posebno ob Kristusovih praznikih.

Ko se je nekoč bližal praznik Kristusovega rojstva in je ob tej svečanosti od sladkega Jezusovega učlovečenja pričakoval zanesljivih Božjih tolažb, mu položi Sveti Duh v dušo tako veliko in nezadržno ljubezen ter gorečnost do usmiljenega Kristusa, ki se je bil zaradi

nje ponižal in privzel našo človeško naravo, da se mu je v resnici zdelo, ko da bi mu bila duša iztrgana iz telesa in bi gorela ko razbeljena peč. Ker tega ognja ni mogel prenašati, se je mučil in ves koprnol ter klical z visokim glasom, zakaj od sile Svetega Duha in od goreče

ljubezni se ni mogel vzdržati od klicanja. Isto uro kot ta neizmerna gorečnost pa je prišlo nadenj tako močno in trdno upanje v zveličanje njegove duše, da bi za nič na svetu ne mislil, da bi moral, če bi ta hip umrl, iti še skozi vice. In to ljubezen je čutil dobrih šest mesecev, čeprav ni imel te neizmerne gorečnosti neprenehoma, ampak le ob nekaterih urah dneva. V tem času je prejel čudovita obiskovanja in tolažila od Boga in pogosto je bil zamaknjen, kakor je videl brat, ki je prvi popisal te reči.

Med drugim se je nekoč tako dvignil k Bogu in se zamaknil vanj, da je v njem, Stvarniku, videl vse stvari nebes in zemlje, vse njih popolnosti, različne stopnje in vrste. In tedaj je jasno spoznal, kako vsaka stvar predstavlja svojega

Stvarnika in kako je Bog nad vsemi ustvarjenimi rečmi, v njih, zunaj njih in poleg njih. In nadalje je doumel enega Boga v treh osebah in tri osebe v enem Bogu; in spoznal je neskončno ljubezen, iz katere je Sin Božji ubogal Očeta in se učlovečil; in naposled je gledal v videnju, da je ni druge poti, po kateri bi mogla duša priti k Bogu in doseči večno življenje, kakor v blagoslovljenem Kristusu, ki je za dušo pot, resnica in življenje.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

*Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal in odmeve napisal br. Miran Špelič.*

52. premišljevanje

Ta rožica nudi nekakšen popravek prejšnje, v kateri je celo sveti brat morali iti skozi vice; tukaj je nakazana možnost, da se temu vmesnemu postanku na poti človek izogne. Janez kot mistik dobiva nekakšno notranjo gotovost, da je že tako povezan z Bogom.

V tej pripovedi pa lahko začutimo tudi prikrito ost proti tistemu delu reda, ki se je bolj kot na duhovnost opiral na intelektualno moč. Božje skrivnosti so jim bile predmet študija in umskega razglabljanja na univerzah. Ta neuki brat pa v samotni celici sredi gozda doživi globlje spoznanje o Bogu Trojici kot bratje študentje po šolah v mestih.

S tem noče ukiniti univerz niti poslati vseh bratov v gozdna samotišča, ampak skuša pripeljati do pravega ravnotežja med obema prvinama. Za učene in neuke namreč obstaja vendarle ena in edina pot v odrešenje, in ta je Kristus. In je ena resnica in skupno življenje.

Pregledal in odmeve napisal br. Miran Špelič.

Se nadaljuje.

Zakaj romanje v Sveto deželo?

Pokojni kanonik Janez Zorko je bil velik popotnik. Vem, kako je vedno zažarel, ko je prišel s popotovanja, in vem, kako svete so bile zame njegove podobice, ki nam jih je nosil iz Svete dežele. V meni je vedno prebudil hotenje, da bi bila nekoč in nekega dne tudi jaz tam.

Z mamom sva skupaj redno hodili k obredom velikega tedna. Bila je krepotna ženska, ki ni rada izražala svojega razpoloženja. Le malokrat sem jo videla jokati, njene solze so bile povezane samo z njenimi zelo težkimi življenjskimi preizkušnjami. V velikem tednu, ko je zadonela pesem Oljsko goro tiha noč pokriva, pa je vedno jokala. Tiho. Solze so samo tekale. Nikoli si nisem upala vprašati: Mami, zakaj jočeš? Vem pa, da je bolelo, da so me solze premaknile in da sem v sebi vrsto let pestovala željo, da grem nekega dne na Oljsko goro, ki mojo mamom predrami, da tiho, vendar tako boleče joče, da jo vidim, kakšna je ta gora, Oljska gora, ki spreminja srca ljudi, da jo začutim, spoznam. O svoji otroški viziji in želji nisem govorila, bila je moja skrivnost vrsto let, saj se mi je zdela Sveta dežela dosti predaleč ... Po

drugi strani pa je ta želja velikokrat potrkala na moje srce, čeprav ni bilo velikega tedna. Tako je potrkala na vest, da se mi je zdelo, da gre verjetno za obljubo.

Zavedam se, da rojstni dnevi predstavljajo nekako prelomnico za človeka in mu usmerijo pogled nazaj v življenje in ga še bolj povežejo z njim samim, s tihimi željami in sanjami. Ker mi je dan ta veliki blagoslov, da imam ob sebi drage ljudi, ki so mi blizu in za katere sem hvaležna, saj velikokrat vidijo v srce in zaslutijo tudi neizrečene želje, so ti bližnji mojo željo po občutenju Svete dežele sprejeli in z darilom pospremili moj rojstni dan in mojo pot: Pojdi v deželo svoje vere, pojdi tja, kamor te kliče srce! V hvaležnosti za darilo je sledila samo še prijava pri Komisariatu za Sveto deželo in potem priprave – prebiranje literature, knjig, gledanje podob krajev, zgodovine in ... bila sem tam.

Romanje po sveti deželi je vodil pater Peter Lavrih, z Vidma pa nas je bilo kar nekaj ...

Pater Peter Lavrih je človek neizmerne energije, živa knjiga vedenj o deželi, kaži-pot na poti, dober v odločnosti, odličen v orientaciji in dovolj moder, da človeku z vsako svojo besedo in dejanjem razodeva, da naj bo hvaležen, ker stopa po sveti zemlji. Obiskali smo veliko krajev in pri tem dobili vrsto informacij in spoznanj o deželi, njenih vzponih, padcih, običajih ljudi, duši

narodov, žalosti narodov, o njihovi zemlji, kulturi, gospodarstvu, kmetijstvu. Okušali smo kruh zemlje, po kateri smo romali ... in tako smo z njim, ki je živa knjiga vedenj o Izraelu, romali devet dni.

Če pozabim tebe, Jeruzalem, naj mene pozabi moja desnica. Jezik naj se prilepi k nebu, če se te ne bom spominjal (Ps 137,5-6)

Če bi povedala, kaj sem razmišljala, ko sem bila v posameznem mestu, bi tale izvod Videmčana (glasila župnije Videm) postal knjiga, to pa nima smisla. Poudarila bom samo nekaj trenutkov, krajev oziroma dogodkov, ki so me še posebej nagovorili. Romali smo namreč v večino krajev, ki jih lahko najdete na zemljevidu in nam njihova imena zvenijo domače, ker se z njimi srečujemo ob branju Svetega pisma: Betlehem z votlino Jezusovega rojstva, Jeruzalem, Kalvarija, Oljska gora, Jeriho, reka Jordan, Jafa, gora Tabor, Haifa, Mrtvo morje, Nazaret ... Kraji in mesta, ki so povezani z mojim doživljanjem vere. Iz trenutka v trenutek so se prepletali dogodki cerkvenega leta – velika noč, trpljenje, vstajenje, rojstvo s pastirji, betlehemske zvezde, čudež v Kani, pot v Jeriho, čudež na gori ... in teh sedem dni cerkvenega leta je bilo tako živih zaradi podob mest in zaradi čutenja, ki so ga mesta porajala v meni.

Prvega trenutka, ko sem iz avtobusa zagledala Jeruzalem, ne bom pozabila. Srce mi je razbijalo, kot bi pretekla 20

km. Najprej sem se čudila veličini mesta, potem mehki barvi hiš, ki se zlivajo s puščavo v ozadju, nato sem se čudila njegovi velikosti in razpršenosti, potem različnosti ljudi, ki bivajo tam, različnosti njihovih značajev in presenečena sem bila nad tem, da je različnost še na poseben način razmejena in zaznamovana z zidom, ki ločuje ljudi različnih ver. Potem se je moj utrip povečal, ker sem dejansko začutila, da sem na zemlji, po kateri je hodil Jezus: bila sem na Kalvariji, na kraju, kjer je Jezus umrl, dana nam je bila možnost, da smo se dotaknili skale, kjer je na veliki petek Jezus izdihnil. In na križevem potu, ko smo v procesiji hodili od postaje do postaje po ulicah Jeruzalema, se mi je zdelo, da sem samo ena izmed tistih od tistega velikega petka. Toliko trušča je bilo po ulicah Jeruzalema, morda kot na tisti veliki petek, ko je smrt zajela Jeruzalem. Jokala sem, ker so bili veliki petki mojega življenja z mano na ulicah Jeruzalema in ker so resnično umrli tam na Kalvariji. Vem, da tokrat za vedno, tja v Božji grob sem jih odložila.

Posebej me je nagovorila tudi Jeriha, najstarejše mesto na svetu, mesto, ki leži 258 m pod morsko gladino, v depresiji, in velja za najtoplejše mesto na svetu: prilika o usmiljenem Samarijanu je bila tako živa in vprašanja, ali danes sploh še znamo biti usmiljeni, so bila bolj glasna, tako da se jih ni dalo preslišati.

**Darovi za Sveto deželo
(oktober-november 2019):**

20 €	Marija Arhar
25€	Mitja Rihtaršič
30 €	Marija Stibilj
45 €	Stanislav Satnič
50€	Albinca Tome Jakob, Metodij Rigler, Marija Magdalena Varl
60€	Nika Beravs, Vlasta Globevnik
1500 €	Tatjana Kobi
Skupaj 1890 €	

Obala Jordana, kjer je krščeval Janez Krstnik, je lepa in tam je bilo veliko romarjev. Marsikdo je bil tam, da je prejel zakrament krsta. Na tej obali sem se zahvalila za milost krsta in za dar vere ter za starše, ki so toliko naredili zame in mi dali gorčično zrno vere.

Otroška razposajenost Videmčanov, ki so romali, se je posebej izrazila na obali Galilejskega jezera. Tam smo še posebno začutili povezanost, saj nas je prilika o apostolih nagovorila, da smo začutili drug drugega in čutili hvaležnost tudi za to, da smo si dani, da smo skupaj tam v Sveti deželi na romanju, da si pripadamo in da nas veže skladoonica lepih trenutkov. Povsem razposajeni smo postali v Mrtvem morju, kjer smo lebdeli na gladini, se smejali, kot da ne bi bili v geografski depresiji, in se čudili posebnosti tega plavanja; na trenutke je bilo videti, kot da smo vsi spet majhni otroci. Tako izvirno je bilo, tako pristno je bilo in tako prijetno. Pa še lepe posnetke smo naredili.

Težko zaključim, vendar vem, da ta dežela nekaj ima, da človeka potegne, da postane še bolj radoveden, ga nagovori, ga vpraša. Postavi mu na stotine pik, zraven pa na stotine vprašajev. Tudi zato si človek poreče, da se nekega dne vrne. Tudi jaz bom šla nazaj tja, nekega dne.
Hvaležna sem, ker sem bila romarka ...

Hvaležna sem, ker mi je bilo dano, da sem bila tam. Hvaležna za ljudi, ki so podprli mojo odločitev, hvaležna za pot, ki smo jo kot romarji prehodili, hvaležna za našega Mitja, ki je bil z nami in je našim mladim vsak trenutek približal korenine vere, podajal Sveto pismo, in to na način, kot zna samo on. Izjemen je, tudi v tem pogledu, in naši otroci to dobro vedo ter se zavedajo, da je dal romarjem pečat.

Za večno je zaznamovana moja vera, na svoj način, kajti ...

Gospod tvoj Bog te pelje v lepo deželo, v deželo potokov, studencev in podzemnih voda, ki izvirajo po dolinah in gorah; v deželo pšenice in ječmena, vinske trte, smokev in granatnih jablan, v deželo oljk in medu; v deželo ... kjer ti ne bo ničesar manjkalo (5 Mz 8,7-9).

Ko vas Izrael nagovori, pojdite in okusite in verjemite, prijavnica za romanje pod vodstvom patra Petra Lavriha je pravi naslov, da bo spoznavanje in doživljanje svetih krajev polno in trdnjše.

On res zna. Vsa čast mu, ker se je z velikimi črkami podpisal pod doživetja 43-članske skupine tega romanja.

Zagotovo vem, da je Izrael sveta dežela, tudi z mojimi očmi, in da me je za vedno zaznamoval. Zaznamoval je mojo vero, zaznamoval je mene.

Zavedam pa se dejstva, da je sveta dežela tudi kraj, kjer vsak dan živim in bivam. Tudi zaradi ljudi, s katerimi sem, s katerimi živim in vsak dan pišem svojo pot. In želim vsem, da tudi vi začutite tako.

Mojca Kukovičič

Vtisi:

Marko: Name je največji vtis naredilo samo mesto Jeruzalem. Mesto je kot nekakšen talilni lonec velikih verstev. En trenutek si v judovski četrti, naslednji že v muslimanski. Nekaj drobcev je celo krščanskih.

Rožle: Ko sem pri verouku poslušal svetopisemske zgodbe, si nikoli nisem mislil, da bom tudi v živo videl vse te kraje. Od vseh stvari, ki smo jih videli, mi je bila zagotovo najbolj všeč votlina Jezusovega rojstva. Prav blizu nje smo imeli tudi pravo božično mašo.

Matej: Glede na to, da je to »Sveta dežela«, bi pričakovali deželo miru in sprave, a žal ni tako. Čeprav ta trenutek ni nemirov, so njihovi sledovi povsod opazni. Sicer pa me je navduševalo, kako so se vsi zapisi in pričevanja o tukajšnjih

dogodkih ohranili skozi stoletja, in to celo brez večjih sprememb.

Klara Eva: Verjetno si bom za vedno zapomnila občutek pomirjenosti, ki me je prevzel v Marijini votlini. Kot nekakšen dotik materinstva, občutka, da bo vedno ob tebi nekdo, ki ti je podaril življenje.

Luka: Bil sem že v kar nekaj krajih in državah po svetu, a Izrael me je vseeno čisto presenetil in prevzel. Najbolj sem užival na Mrtvem morju, saj si nikoli ne bi mogel zamisliti kaj takšnega, čeprav sem že prej vedel natanko, kakšen odstotek soli vsebuje in druge podatke. Takoj ko sem legel na hrbet in praktično ležal na gladini, sem lahko rekel le – VAU. V duhovnem smislu pa so mi pozornost najbolj pritegnili ortodoksni judje, ki jih je v Jeruzalemu kar nekaj. Ne le da sprejmejo vero in se je držijo, temveč vsi (tudi mladi) zavestno spremenijo način življenja in se ne ozirajo na to, kar si morda misli preostali zunanji svet. To se mi zdi občudovanja vredno.

Andrej: V spomin se mi je najbolj vtisnilo Mrtvo morje. Je zelo zanimivo, ker ima eno tretjino soli. V njem sem lahko ležal in bral časopis. Všeč so mi bili tudi judje, ker izgledajo zelo poglobljeni v svojo vero, kar izkazujejo s posebnimi oblačili in verskimi obredi.

Cvetna nedelja v Jeruzalemu

od 30. marca do 6. aprila 2020

V postnem času je romanje v Sveto deželo posebno doživetje! Udeležba pri procesiji cvetne nedelje iz Betfage, čez Oljsko goro v Jeruzalem, je neponovljivo srečanje s kristjani v Sveti deželi! Pridite v Jeruzalem!

Ponedeljek, 30.3.: polet iz Brnika v Tel Aviv; namestitev v hotelu v Betlehemu za 2 dni.

Torek, 31. 3.: OLJSKA GORA in dogodki, ki so vezani na Jezusovo trpljenje; Betanija – sv. Lazar, Getsemani, Votlina izdajstva, Dominus flevit, Očenaš, Vnebohod, Betfage, sveta maša.

Sreda, 1.4.: ODHOD V GALILEJO, Cesarea, Karmel, Saronska ravnina ob Sredozemskem morju, Nazaret; namestitev v hotelu za 2 noči.

Četrtek, 2. 4.: GALILEJA - Banias, izvir Jordana, Galilejsko jezero, obisk krajev ob jezeru, kjer je Jezus učil in delal čudeže; gora Blagrov, Kafarnaum, Tabga, Kana Galilejska... sveta maša in večerja.

Petek, 3.4.: Pot v JERUZALEM po Jordanski dolini. Kraj krščevanja ob Jordanu, Jeriha, Qumran, možnost kopanja v Mrtvem morju in naprej navzgor proti Jeruzalemu. Namestitev v Betlehemu, večerja.

Sobota, 4. 4.: SLAVJE VELIKE NOČI V JERUZALEMU, sveta maša, obisk Božjega groba, križev pot, Ein Karem - rojstni kraj sv. Janeza Krstnika in kraj Marijinega obiskanja Elizabete.

CVETNA NEDELJA, 5. 4.: Jezusov rojstni kraj, bazilika Jezusovega rojstva, cerkev sv. Katarine, votlina mleka, pastirske poljane. POPOLDNE UDELEŽBA PRI PROCESIJI CVETNE NEDELJE.

Ponedeljek, 6. 4.: DVORANA ZADNJE VEČERJE NA SIONU; sklep romanja, sveta maša, odhod na letališče in polet domov.

BIVANJE: v hotelih v Nazaretu in Betlehemu; dvo – in tro- posteljne sobe - TWC, polpenzion.

CENA: 1095 € (pri udeležbi nad 40 romarjev). Če je udeležba manj kot 40 romarjev, se cena zviša za 70€.

V ceno je vključeno: letalski prevoz, polpenzioni v Sveti deželi, avtobusni prevozi na celotni poti, vstopnine kot je navedeno v programu, nezgodno zavarovanje "Tujina".

V ceno ni vračunano: napitnine za strežno osebje v hotelih in šoferje, ki se plačajo v Izraelu – 30 €, zavarovanje rizika odpovedi potovanja, kar lahko uredite na Komisariatu, doplačilo za enoposteljno sobo – 110 €.

PRIJAVE SPREJEMAMO takoj ali najpozneje 15. februarja 2020.

VODSTVO ROMANJA:
P. Peter Lavrih, ofm, CTS

Romanje v Pariz in pet francoskih svetnikov

sv. Bernardka, sv. Mala Cvetka, sv. zakonca Martin, sv. Katarina Labouré
**Z VLAKOM V FRANCIJO IN NAZAJ
OD 31. MAJ DO 6. JUNIJ 2020**

Nedelja, 31. 5. 2020: Nočni vlak Ljubljana (21.10)–Zürich (9.20), ležalniki po 4 v kupeju vključeni, za spalnik doplačilo.

Ponedeljek, 1. 6. 2020: Nadaljevanje proti Ženevi in s prestopi do Neversa – sv. maša pri sv. Bernardki, večerja in prenočevanje.

Torek, 2. 6. 2020: Zjutraj obisk samostana, kjer je sv. Bernardka Lurška dozorela za nebesa, sv. maša in odhod na postajo, nadaljevanje preko Pariza v Liseux. Namestitev v hotelu, obisk rojstne hiše sv. Terezije, večerja, prenočevanje.

Sreda, 3. 6. 2020: Sv. maša v čudovitem svetišču, ki ga je postavila Francija v čast Mali Cvetki. Starša Martin sta tudi svetnika. Pobožnosti v svetišču in nadaljevanje z vlakom v Pariz. Namestitev za dve noči, večerja.

Četrtek, 4. 6. 2020: Zajtrk in obisk najbolj obiskane božje poti v Parizu, Rue du Bac, sv. maša, pobožnosti, nato ogledi pariških znamenitosti do večera, večerja v lastni režiji, ni vključena.

Petek, 5. 6. 2020: Zajtrk in sv. maša, dopoldne še prosto za Pariz, popoldne vlak do Züricha in tam vkrcanje na nočni vlak z ležalniki po 4 v kupeju. Nočna vožnja do Ljubljane.

Sobota, 6. 6. 2020: prihod vlaka v Ljubljano 8.15.

Ker je celotno potovanje z vlakom, je nujno hoditi tudi nekaj peš, lahko si boste pomagali s taksiji. Prtljage naj bo manj, priporočljiv je nahrbtnik. Za obisk Pariza bomo uporabljali mestni promet: metro, vozovnice niso vključene v ceno. Voditelj po Parizu naš p. dr. Mari Osredkar OFM.

CENA ROMANJA: 695,00 EUR (za člane) in vključuje: 2 polpenziona, 2 x nočitev z zajtrkom, 2 noč na vlaku v ležalnikih po 4 v kupeju, vozovnico INTERRAIL, nezgodno zavarovanje tujina. PLAČILO OB PRIJAVI 300 EUR, dokončno 15 dni pred odhodom. Možnost enoposteljne sobe le v hotelih z doplačilom 160 EUR.

NE VKLJUČUJE: transportov od postaje do bivališč in cerkva, drugih stvari, ki niso navedene v programu, rizika odpovedi, ki si ga sami uredite na Društvu.

Prijave do 25. marca – zaradi rezervacij (rezervacije kasneje se lahko podražijo).

Vodstvo romanja p. Peter

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkcs.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebne dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Šopki, ki ne ovenijo – posušeno cvetje

Zadnjič sem na obisku občudovala posušen šopek, ki je krasil Bogkov kot. »Sama sem cvetje posušila in potem oblikovala v šopek!« se je glasila razlaga sosede, ki je potem mojo pozornost usmerila še na nekaj aranžmajev iz suhega cvetja, ki so lepšali koticke v stanovanju.

Ob tem ni bilo težko povprašati po tem, kako je najbolje posušiti cvetje. Tule je nekaj nasvetov:

- ☞ Za sušenje je treba izbrati sveže cvetje, če je šopek že nekaj časa v vodi, se ne bo lepo posušil.
- ☞ Cvetje za sušenje se reže vedno v lepem vremenu, ko so cvetovi suhi (zaradi morebitne rose ali kapelj vode se lahko izgubijo barve) – nekako po 11. uri dopoldne.
- ☞ Izberemo cvetove, ki še niso odprti, da se cvetni lističi pri sušenju ne osujejo.
- ☞ Za pripravo šopka je treba dati sušiti več cvetja, kot bi ga potreboval, če bi pripravljali svež šopek, ker je suho cvetje bolj krhko in se hitro zgodi, da se kje kaj zlomi.
- ☞ Pripraviti je treba zatemnjen prostor, kamor ne bo segla sončna svetloba, ki povzroči, da cvetje izgubi svojo barvo. Najbolje je, če se napne vrvica, na katero nato obesite odrezano cvetje s cvetom navzdol, lahko

pa se uporabijo tudi obešalniki za oblačila. Poskrbeti je treba, da bo prostor zračen. Po kakem tednu ali dveh, bi cvetje moralo biti suho (odvisno je od vrste rastlin).

- ☞ Ne sušite skupaj večjih šopkov cvetja, ker se potem stebila v sredini ne bodo posušila.
- ☞ Da bo cvet ohranil dlje časa žive barve, je pametno, če ga že posušenega popršimo z lakom za lase, potem pa šopek ali aranžma postavimo v zračen prostor, ne neposredno na sonce.

Nagradna zlogovna izpolnjevanke

Iz zlogov, podanih po abecednem redu, sestavite osem besed s po šestimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v lik. Ob pravilni rešitvi boste na označenih poljih dobili geslo, ki je povezano z osrednjo temo januarske številke Brata Frančiška.

A – AL – CER – CHO – GNE – JE – KEV – MI – NE – O – PO – RI – STIK – SVE – ŠČAV – TA – TU – VEST – ZDO

1. krajše, vsebinsko, izrazno manj zahtevno pripovedno delo, navadno v prozi,
2. nizko, neurejeno, gosto razraščeno malo vredno rastlinje,
3. stavba, namenjena za krščansko bogoslužje,
4. star izraz za maščevanje,
5. kdor je dosegel duhovno življenje, ki se izraža v globljem, neposrednejšem stiku z božanstvom,
6. prostor, ki si ga pripravi ptica za nesenje jajc in valjenje,
7. obred,
8. mesto na jugovzhodu Toga.

1	2	3	4	5	6	7	8

Sestavil: M. Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi: **KARITAS**.

Na uredništvo ste poslali 24 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Ester Srdarev**, Brodarjev trg 13, SI-1120 Ljubljana.
2. nagrada: **Tončka Galjot**, Na kresu 34, SI-4228 Železniki.
3. nagrada: **Marinka Kenda**, Gregorčičeva ul. 13, SI-5220 Tolmin.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor) do 10. februarja 2020. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Kenan B. Osborne OFM: Frančiškansko intelektualno izročilo;
2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat;
3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

Silvin Krajnc, Živa Melik in Jelka Melik
BESEDE ŽIVLJENJA 5

Knjige z naslovom Besede življenja so napisane z namenom, da bi dopolnile in obogatile osnovnošolski verouk. Ta je že peta po vrsti. Približati želi drugi in tretji del hebrejske biblije – PREROKE (hebrejsko NEBIIM) in SPISE (hebrejsko KE-TUBIM). Prav na koncu je še odlomek iz knjige Tobit, ki je uvrščen med devterokanonične knjige.

format 29,7 x 21 cm
obseg strani 168
cena 12 €

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 314; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf

